

Ліс

Іван Малкович

В осінні вечори, у вечори студені,
непевне все якесть, як ворожбитський віск,
при місяці гладкім висвічує легені
карпатський — іздала почагарілий — ліс;
ліс, що себе відріксь, опавши в вічну темінь,
лиш де-не-де листки, немов на вішачках
худенькі сорочки, яких вже не вберемо,
але й порвати їх не зважиться рука.